

Sygn. akt SNO 10/14

UCHWAŁA

Dnia 29 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy - Sąd Dyscyplinarny w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon (przewodniczący)

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

SSN Barbara Skoczowska (sprawozdawca)

Protokolant Katarzyna Wojnicka

na posiedzeniu,

w sprawie T. C. sędziego Sądu Rejonowego,

po rozpoznaniu w dniu 29 kwietnia 2014 r.,

zażaleń T. C. oraz jego obrońców

na uchwałę Sądu Apelacyjnego - Sądu Dyscyplinarnego z dnia 10 stycznia 2014 r., ... 2/12,

w przedmiocie zezwolenia na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej, zawieszenia w czynnościach służbowych i obniżenia wynagrodzenia,

uchwalił:

utrzymuje w mocy zaskarżoną uchwałę.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny - Sąd Dyscyplinarny, uwzględniając wniosek prokuratora Prokuratury Rejonowej, uchwałą z dnia 10 stycznia 2014 r, sygn. ... 2/12, zezwolił na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziego Sądu Rejonowego T. C. za 5 czynów, które miały polegać na tym, że:

1. w dniu 13 października 2010 r. w K. przy ul. Ś. szarpał G. K. za rękę i odzież w celu zmuszenia go do wyjścia z pojazdu, w którym się znajdował, tj. przestępstwo z art. 191 § 1 k.k.;
2. w dniu 13 października 2010 r. w K. przy ul. I. [...] w Komisariacie Policji w ramach czynności przyjęcia ustnego zawiadomienia o przestępstwie i przesłuchania osoby zawiadamiającej w charakterze świadka fałszywie oskarżył J. W. o uszkodzenie jego samochodu marki Fiat Stilo o nr rej. [...] na kwotę 300 zł poprzez kopnięcie w drzwi, uderzenie ręką w szybę, szarpanie za klamkę drzwi i urwanie w ten sposób ogranicznika drzwi oraz spowodowanie uszkodzenia jego ciała w postaci stłuczenia i otarcia naskórka lewej dłoni opartej na klamce drzwi od wewnątrz, a następnie, będąc pouczony o odpowiedzialności karnej grożącej za składanie fałszywych zeznań, złożył na tę okoliczność nieprawdziwe zeznania, tj. przestępstwo z art. 234 k.k. i art. 233 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k.;
3. w dniu 29 grudnia 2010 r. w K. przy ul. K. [...] w pisemnym zawiadomieniu o przestępstwie skierowanym do Prokuratury Rejonowej fałszywie oskarżył funkcjonariuszy Komisariatu Policji w K. R. K. i K. S. o tworzenie fałszywych dowodów i podejmowanie innych podstępnych zabiegów w celu skierowania przeciwko jego osobie jako sędziemu ścigania za przewinienie dyscyplinarne związane z przebiegiem zdarzenia z jego udziałem z dnia 13 października 2010 r. przy ul. Ś. w K., poprzez zatajenie istotnych faktów w zeznaniach dotyczących przeprowadzonej interwencji oraz zenanie nieprawdy na okoliczność jego zachowania w czasie przedmiotowej interwencji, tj. przestępstwo z art. 234 k.k.;
4. w dniu 10 stycznia 2011 r. w K. przy ul. K. [...] podczas przesłuchania w charakterze świadka w Prokuraturze Rejonowej w postępowaniu przygotowawczym o sygn. ... 1075/10 na okoliczność przebiegu zdarzenia z jego udziałem z dnia 13 października 2010 r. przy ul. Ś. w K., będąc pouczonym o odpowiedzialności karnej grożącej za składanie fałszywych zeznań, zeznał nieprawdę odnośnie zachowania J. W. podając, że złapał on klamkę drzwi jego pojazdu i usiłował je otworzyć, czym spowodował obrażenia na jego ręce, tj. przestępstwo z art. 233 § 1 k.k.;

5. w dniu 4 lutego 2011 r. w M. w ramach czynności przyjęcia ustnego zawiadomienia o przestępstwie i przesłuchania osoby zawiadamiającej w charakterze świadka w Prokuraturze Rejonowej w M. w postępowaniu przygotowawczym o sygn. ... 113/11 na okoliczność przebiegu interwencji funkcjonariuszy Komisariatu Policji w K. R. K. i K. S. z dnia 13 października 2010 r. przy ul. Ś. w K. oraz składanych przez nich zeznań w sprawie 1075/10 Prokuratury Rejonowej w K., będąc pouczonym o odpowiedzialności karnej grożącej za składanie fałszywych zeznań, zeznał nieprawdę odnośnie zachowania wymienionych funkcjonariuszy podając, że podczas przesłuchań zataili oni istotne okoliczności dotyczące przebiegu interwencji, a także podali nieprawdziwe okoliczności z nią związane w celu skierowania przeciwko niemu jako sędziemu ścigania dyscyplinarnego, tj. przestępstwo z art. 233 § 1 k.k.

Tą samą uchwałą zawieszono sędziego Sądu Rejonowego T. C. w czynnościach służbowych oraz obniżono jego wynagrodzenie o 25 % na czas trwania tego zawieszenia.

Zażalenia od powyższej uchwały wnieśli SSR T. C. oraz trzech jego obrońcy. Podnosząc zarzuty obrazy przepisów postępowania, mające istotny wpływ na treść orzeczenia oraz błędów w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, skarżący wnieśli o zmianę zaskarżonej uchwały poprzez odmowę udzielenia zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziego, ewentualnie o uchylenie zaskarżonej uchwały i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu -Sądowi Dyscyplinarnemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy -Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:

Zażalenia wniesione w sprawie są niezasadne.

Przepis art. 80 § 2c ustawy z dnia 27 lipca 2001 r.- Prawo o ustroju sądów powszechnych (j.t.: Dz. U. 2013, poz. 427, dalej u.s.p.) wskazuje, że sąd dyscyplinarny wydaje uchwałę zezwalającą na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej, jeżeli zachodzi dostatecznie uzasadnione podejrzenie popełnienia przez niego przestępstwa. Przepis ten określa materialne podstawy decyzji w przedmiocie zezwolenia na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej. Posługując się sformułowaniem tożsamym z użytym art. 313 § 1 k.p.k.

wskazuje on, że wydanie postanowienia o przedstawieniu zarzutów jest możliwe jedynie wówczas, gdy istnieje nie tylko uzasadnione podejrzenie popełnienia przestępstwa, ale również musi istnieć dostatecznie uzasadnione podejrzenie, że czyn popełniła określona osoba. Jednakże postępowanie o uchylenie immunitetu sędziowskiego poprzez wyrażenie zgody na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej, nie jest postępowaniem rozstrzygającym o jego odpowiedzialności karnej, a więc sąd dyscyplinarny nie musi mieć pewności, że przestępstwo zarzucane sędziemu we wniosku faktycznie zostało przez niego popełnione. Obowiązkiem sądu dyscyplinarnego jest jednak dochowanie standardu tego postępowania określonego w art. 80 § 2e u.s.p., czyli wysłuchanie rzecznika dyscyplinarnego, sędziego oraz osoby, która wniosła o zezwolenie, jeżeli się stawią na posiedzenie oraz dokonanie oceny zebranych w postępowaniu przygotowawczym dowodów zgodnie z dyrektywą z art. 7 k.p.k. Głównym zadaniem postępowania o zezwolenie na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej jest bowiem ustalenie, czy wersja wydarzeń przedstawiona przez oskarżyciela we wniosku o zezwolenie na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej jest wystarczająco uprawdopodobniona. To prowadzący postępowanie przygotowawcze powinien szczególnie skrupulatnie gromadzić materiał dowody, gdyż sąd dyscyplinarny nie ma obowiązku gromadzenia dodatkowych dowodów, a jedynie powinien ocenić dowody przedstawione wraz z wnioskiem. Tylko w bardzo wyjątkowych sytuacjach Sąd Dyscyplinarny powinien uzupełniać materiał dowody przedstawiony wraz z wnioskiem. Może to mieć miejsce szczególnie w sytuacji, gdy wydana w sprawie opinia sądowo-psychiatryczna co do stanu zdrowia psychicznego sędziego, co do którego zachodziły wątpliwości co do jego poczytalności, nie spełnia standardów określonych w art. 201 k.p.k. Zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej może nastąpić bowiem nie tylko wówczas, gdy zebrane dowody dostatecznie uzasadniają popełnienie przestępstwa, ale również, gdy zostanie wykazane ponad wszelką wątpliwość, że nie zachodzą żadne okoliczności powodujące, iż dalsze postępowanie staje się prawnie niedopuszczalne (por. uchwała SN z dnia 16 września 2004 r., SNO 29/04, LEX nr 472053).

Analiza akt sprawy skazuje, że Sąd Apelacyjny - Sąd Dyscyplinarny właściwie ocenił cel prowadzonego postępowania i trafnie wskazał jakie przesłanki zadecydowały o podjęciu decyzji zezwalającej na pociągnięcie sędziego SR T. C. do odpowiedzialności karnej. Zebrane w postępowaniu prowadzonym przez Prokuraturę pod sygn. ... 395/11 oraz Sąd Dyscyplinarny, w jak się wydaje zbyt drobiazgowym postępowaniu sądowym, dowody w postaci zeznań świadków, w tym G. K., J. W., R. K. i K. S. są na tyle obciążające sędziego SR T. C., że stanowią dostateczną i przekonującą podstawę dowodową dla podjęcia uchwały o uchyleniu wobec sędziego immunitetu sędziowskiego. Kwestionowanie dokonanej oceny wniosku przez skarżących jest jedynie polemiką z zapadłą uchwałą i wynika prawdopodobnie z niezrozumienia istoty i celu prowadzonego postępowania. Podnoszenie zarzutów obrazy art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 k.p.k., a więc przepisów odnoszących się do przebiegu rozprawy oraz do uzasadnienia wyroku sądu I instancji jest całkowicie bezzasadne, gdyż nie mają one zastosowania do procedowania Sądu Dyscyplinarnego na posiedzeniu, na którym rozpoznawany był wniosek prokuratora o zezwolenie na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej. Nie było skuteczne również postawienie w zażaleniach zarzutów naruszenia przepisów art. 2 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k., które określają podstawowe zasady procesu karnego, skoro skarżący nie wykazali uprzednio, że doszło do obrazy przepisu art. 313 § 1 k.p.k., a więc przepisu regulującego warunki przedstawienia osobie zarzutu popełnienia czynu karalnego. Ocena danych z punktu widzenia tego właśnie przepisu miała rozstrzygające znaczenie przy podejmowaniu zaskarżonej uchwały, a w konsekwencji także przy kontroli instancyjnej jej zasadności (por. postanowienie SN z dnia 18 września 2002 r., sygn. SNO 23/02, LEX nr 568911). Z uwagi na powyżej wskazany zakres przeprowadzanego postępowania dyscyplinarnego tego rodzaju, za całkowicie niezasadne należy uznać wszelkie zarzuty skarżących dotyczące prowadzonego postępowania dowodowego w zakresie sposobu przesłuchiwania świadków, odczytywania im protokołów zeznań w całości, czy też oddalenia wniosku o dołączenie zeznań świadków złożonych w innym postępowaniu karnym. W tym miejscu należy jedynie zauważyć, że ocena dowodów z zeznań świadków została

przeprowadzona prawidłowo i w wystarczającym zakresie dla potrzeb niniejszego postępowania.

Na zakończenie należy stwierdzić, mając na uwadze treść zażalenia jednego z trzech obrońców, a to sędziego SR J. C., że zawieranie przez skarżącego w swoim zażaleniu sformułowań wskazujących na pogardę i lekceważenie innych osób, nawet jeżeli nie zgadza się z ich stanowiskiem, czy też sformułowań stanowiących wręcz próbę szantażu emocjonalnego Sądu Najwyższego, jest niedopuszczalne i może być oceniane jako uchybienie godności urzędu.

Biorąc powyższe pod rozwagę, Sąd Najwyższy-Sąd Dyscyplinarny orzekł jak w uchwale.